

Să fim întotdeauna la Domnul – George Vicesimus Wigram

Versete călăuzitoare: 1 Tesaloniceni 4

Este o mare binecuvântare să vedem în fiecare epistolă diferitele gânduri ale Duhului lui Hristos cu privire la venirea Domnului. În epistola către Efeseni, Domnul Își prezintă o Adunare glorioasă, fără pată sau zbârcitură, ca mireasă a Sa. În epistola către Filipeni vedem fapte sârmane gemând în trupul lor de smerenie; Hristos va lucra în ele și va schimba trupul de smerenie într-un trup glorificat. Apoi, în epistola către Coloseni, găsim o viață ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, pentru a fi descoperită împreună cu El în glorie. În scurt timp El, Cel care este viața noastră, Se va întoarce și noi împreună cu El. În 1 Ioan 3 este ilustrată înrudirea copiilor cu Tatăl, realizată prin Hristos; El {Dumnezeu} îi va trata ca pe copii ai Săi, ei Îl vor vedea {pe Hristos} și vor fi ca El, iar El {Hristos} li se va arăta așa cum este.

Credincioșii, care au plecat deja acasă, nu se bucură încă de binecuvântarea desăvârșită, dar au făcut un pas enorm înainte. Poziția credincioșilor nu devine schimbată prin moarte. Ei au așteptat cât timp au fost aici jos pe pământ - ei așteaptă și acum în prezența Domnului într-o stare specială, glorioasă. Nu a existat niciodată un astfel de gând în legătură cu primul Adam, că sufletul și trupul ar trebui să fie în locuri diferite. La omorârea cu pietre a lui Ștefan, vedem cum Domnul ia imediat sufletul la Sine. Și așa se întâmplă cu toți cei iubiți, care au adormit în Domnul Isus. Această conștientizare mângâie inima, atunci când ea este întristată de golul care s-a creat și simte amărăciunea care stă în luarea celor dragi de pe pământ. Moartea este un lucru amar și umilitor, căci prin ea se pune capăt tuturor planurilor și se rup toate legăturile firești. Și totuși, există ceva ascuns în ea, pe care sfinții nu l-ar fi experimentat dacă nu ar fi trecut de pe pământ în prezența Domnului, și anume, toată compasiunea pe care Domnul a arătat-o atunci când moartea a venit și i-a luat.

Domnul Însuși va veni să Își primească poporul Său la Sine. Este nespus de prețios să-L vedem pe Domnul în acest act, să-L vedem pe El, Fiul Omului, ridicându-Se de pe tronul Tatălui și să-L vedem pe El, Biruitorul morții, smulgând din țărâna morții trupurile celor care au adormit în El. Toată slava este acum ascunsă în El, dar în curând ea va fi descoperită. Domnul Însuși va coborî cu un strigăt poruncitor, iar sunetul binecuvântat al glasului Său va fi auzit de toți ai Săi, fie că trupurile lor s-au transformat deja în țărână, fie că încă mai umblă pe pământ.

Cei care au murit în Hristos vor învia „*mai întâi*”. Pentru nimic din lume, ei nu vreau să treacă neobservat acest mic cuvânt „*mai întâi*”, pentru că el cuprinde în sine exact ceea ce am știut întotdeauna despre Domnul, și anume că El Își dezvăluie dragostea Sa mai întâi și mai ales acolo unde se manifestă slăbiciunea. Am nevoie de o astfel de dragoste deosebită, iar inima mea are nevoie de ea în slăbiciunea mea.

Ce gând minunat, că Domnul Isus va ști să îl găsească pe fiecare dintre ai Săi, pentru a-l ridica din țărâna morții! El va forța pământul să renunțe la ceea ce a fost așezat în el. El îi va da fiecăruia un trup de slavă și va pune fiecare inimă în prezența și slava Sa. Cea mai înaltă poziție, pe care ne-o putem imagina, este deținută de Fiul Omului în slava Tatălui, și Îl vedem pe acest Fiu al Omului ridicându-Se și coborând de la această înălțime, în văzduh, pentru a-i introduce pe ai Săi în această slavă cerească. Fiecare dintre ei mărturisește apoi, prin învierea sa, că *El* este Învierea și Viața. Fiecare este chemat din țărâna morții de către Cuvântul Celui Întâi-Născut dintre cei morți pentru a fi veșnic cu Domnul.

Aceasta este ceea ce este atât de infinit de plăcut pentru sufletul meu, atât de divin și desăvârșit conform cu harul. Ce ar fi fost dacă Dumnezeu L-ar fi pus pe Fiul Său să fie Cap peste toate lucrurile și nu ar fi format inimile poporului Său pentru acest Domn Însuși? Dacă El ar fi deschis deodată porțile cerului, totuși nu aș fi găsit în tot ceea ce aș fi văzut acolo ceea ce găsesc în cuvântul: „Și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4.17). Gândul că Îl voi vedea pe Domnul și că voi fi la El pentru totdeauna îmi pătrunde în suflet. O, este posibil ca Domnul, care din momentul în care mi-a dat viață m-a purtat cu atâta răbdare și dragoste și a vegheat asupra mea cu o grijă atât de sfântă, să poată spune: „Tu vei veni în întâmpinarea Mea”? Și mai mult decât atât, El va coborî să mă întâlnească în văzduh! Da, ochii mei Îl vor vedea, urechile mele Îl vor auzi, Cel care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine și care, în dragostea Sa, ne ia acum la Sine, pe toți cei pe care Tatăl I-a dat Lui înainte de întemeierea lumii.

Ce știa tâlharul muribund despre Paradis? Nimic, dar știa că va fi cu Cel căruia Îi încredințase sufletul pentru veșnicie. Nu-mi pasă unde mă aflu, dacă doar sunt cu El. Totul este inclus în acest „cu El”. Și așa vom fi în starea intermediară, afară din trup și acasă cu Domnul. Când îmi voi părăsi trupul, va fi doar pentru a fi cu El, cu Cel care este sursa mereu clocotitoare a tuturor binecuvântărilor care se revarsă acum asupra sufletului meu. Noul Ierusalim ar fi un loc sărăcăcios fără El. Ce ar fi toată splendoarea gloriei cerești fără El? Pentru mine nu există decât un singur lucru - voi fi împreună cu *El* pentru totdeauna.

Titlul original: „Allezeit bei dem Herrn sein“
din *Ermunterung und Ermahnung*, Anul apariției 40, 1986, pag. 40-43.